

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Η Βερντιάιν

ΜΕΤΑ ΜΑΥΡΑ

“Αμα τέλειωσε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, ο Πώλ Βερντιάιν έγύρισε στον οικογενειακό του πύργο στο Λονδίνο. Εκεί άρχισε να ζη άσκοπα, όπως όλοι σχεδόν οι νέοι που έχουν μεγάλη περιουσία και μεγάλο όνομα. Ο Πώλ ήταν ένας νεαρός «λόρδος» με την βαθεία σημασία της λέξεως. Εύγενής, ωραίος, με αθλητικό κορμί, πολύ λίγο αισθηματίας, σεβόμενος τις παραδόσεις και τα έθιμα, μανιώδης σπόρτσμαν, πίστευε ότι ήξερε καλά τη ζωή και ότι έκτιμούσε όλα τα πράγματα κατ’ αξίαν...”

Η μόνη του αισθηματική περιπέτεια ήταν τέτοιας φύσεως που δεν μπορούσε κανείς να πη αν αυτό που ένοιωσε ο Πώλ ήταν έρωτας ή μια θαθεία ευγνωμοσύνη. “Υστερα από ένα κυνηγετικό δυστύχημα ο Πώλ είχε αναγκαστή να μείνει για καιρό κλεισμένος στον πύργο του. Στη μονοτονία της ζωής του εκεί, η μόνη του χαρά ήταν η συντροφιά της Ισαβέλλας Γουόρινκ, της κόρης του πάστορος. Η Ισαβέλλα ήταν μια νέα μετρία μορφώσεως και με αθλητικό κορμί σχεδόν σαν του Πώλ. Επήγαινε ταχτικά στον πύργο γιατί έκανε χρέη γραμματέως στη μητέρα του Πώλ, τη λαίδη Ανριέττα Βερντιάιν. Έδιαβάζαμε και στον Πώλ τα αθλητικά νέα, έπαιζε μαζί του σκάκι και περιποίταν τον αγαπημένο του σκύλο, τον Πίνκ. Και η φροντίδες αυτές είχαν συγκινήσει τον Πώλ. Ενόμιζε μάλιστα πως αγαπούσε την Ισαβέλλα και σαν τζέντλεμαν που ήταν, απέφασισε αμέσως να την παντρευτή.

Ο πατέρας του και κυρίως η μητέρα του έτρώμαζαν με την ιδέα ενός τέτοιου ανάρμοστου γάμου. Η αντίρρησης των όμως δεν έφεραν άλλο αποτέλεσμα παρά να στερεώσουν ακόμη περισσότερο την απόφασι του Πώλ. Εν τούτοις, πρό της επίμονής των γονέων του, ο Πώλ έδεχθη να κάνει ένα ταξίδι στην Ευρώπη. Κι αν σε τρεις μήνες εξακολουθούσε να θέλη να παντρευτή την Ισαβέλλα, θα ήταν τότε ελεύθερος να το κάνει...”

“Ετσι ένα άπριλιάτικο πρωινό έφυγε ο Πώλ απ’ τον παληό πύργο των Βερντιάιν.

Το Παρίσι το οποίο επισκέφθηκε πρώτο και που δεν το γνώριζε αρκετά, τον εξελεύρισε. Η Βερσαλλίες τον αφήσαν άσυγκινητο. Τις πρώτες μέρες του Μαΐου έπηγε στην Έλβετία. Στη Λουκέρνη έβρεχε, η λίμνη ήταν γκριζα... Τί άνοησία, να τον στείλουν τόσο μακριά! Εξακολουθούσε να μένει πιστός στην Ισαβέλλα... Δεν έδλεπε πότε θα περνούσαν ή ατελείωτες αυτές μέρες για να ξαναγυρίσει κοντά της!

Το πρώτο βράδυ που έφτασε στη Λουκέρνη ο Πώλ εκάθησε σ’ ένα τραπέζι του ξενοδοχείου του. Δίπλα του ήταν ένα άλλο τραπέζι πλουσιώτατα στολισμένο με άνθη και άσημνια σερβίτσια που το εφύλαγε όρθιος ένας υπηρέτης με άσπρα μαλλιά. Σε λίγο είδε μια κυρία να μπαίνει και να κάθεται στο τραπέζι εκείνο. Ο υπηρέτης με τάσπρα μαλλιά ήταν ο μόνος που είχε το δικαίωμα να την πλησιάσει. “Επαιρνε από τα χέρια του μαίτρ ντ’ ότέλ τα άλλαεπάλληλα πιάτα και τα τοποθετούσε με μεγάλο σεβασμό μπροστά στην κυρία, η οποία φορούσε μαύρα και είχε γυρισμένες τις πλάτες στον Πώλ, που παρακολουθούσε με περιέργεια τις κινήσεις της. Το μόνο που έβλεπε ήταν τα χέρια της. “Ητανε μακριά,

“Η παράξενη γοητεία αυτής της γυναίκας τον έτρώμαζε

κάτασπρα κι’ ωραιότατα.

“Ο Πώλ όμως δεν είχε κέφι. Κι’ όλα αυτά του φαινόταν σαν σαχλά και άνοστα. Ποιά ήταν αυτή η κυρία που την εσέρβιραν με τόση ετικέτα; Καμμιά γυναίκα του ήμικού μου των μεγαλουπόλεων; Μά πάλι δεν φαινόταν για τέτοια... Μήπως ήταν καμμιά ιδιότροπη ξένη; “Ισως. Τα μαλλιά της ήταν κατάμαυρα και χτενισμένα με πολύ γούστο. Στα δάχτυλά της δεν φορούσε τίποτε άλλο από ένα μαύρο ζαφίρι. Ο Πώλ τάβρισκε όλα αυτά εξεζητημένα. Κι’ άρχισε να την κυτάζει και να της θρίσκη ελαττώματα. Την συνέκρινε με την Ισαβέλλα. Τα αυτιά της, ο λαιμός της, τα μαλλιά της ήταν πολύ χειρότερα απ’ της Ισαβέλλας. Θα ήθελε να δη το χρώμα των ματιών της, μά δεν μπόρεσε. Τα φαντάσθηκε όμως μαύρα, μικρά και χωρίς έκφρασι.

“Ο Πώλ αφού έφαγε κι’ αυτός βγήκε να περπατήσει στην ταράτσα του ξενοδοχείου. Η βροχή είχε σταματήσει. “Αξαφνα ένα άρωμα που χτύπησε στην μύτη του τον έκανε ν’ ανατριχιάσει. “Ηταν το άρωμα της άγνωστης κυρίας η οποία πέρασε εκείνη τη στιγμή από κοντά του. Την είδε τότε στο πρόσωπο και τα μάτια της δεν του φάνηκαν όπως τότε τα είχε φανταστή. Απεναντίας ένοιωσε να τον παραλύουν και να τον καθηλώνουν σε έκστασι... “Η εντύπωση αυτή όμως ήταν παροδική και σε λίγο ούτε σκεφτόταν πειά την ξένη.

Την άλλη μέρα ένας ζεστός ήλιος έλουζε την πόλι. Ο Πώλ πήγε ως το πάρκο της πόλεως. Κάθησε σ’ ένα πάγκο. “Εξαφνα γυρίζοντας το κεφάλι του προς τα πίσω είδε την κυρία με τα Μαύρα πίσω από ένα δέντρο. Αυτή τη φορά η γοητεία που εξήσκησε άπάνω του το περήφανο και αινιγματικό της βλέμμα ήταν τόση, ώστε σκέφθηκε να την ακολουθήσει. “Έτρεξε να την φτάσει, αλλά εκείνη είχε εξαφανισθή μυστηριωδώς...

Πέρασαν πολλές μέρες, χωρίς ο Πώλ να ξαναδη την μαυροφορεμένη άγνωστη. Η άποστροφή του για τα συνηθισμένα μικροπρεπή μέσα τον έκαναν να μην αποφασίζει να μάθει ποιά ήταν αυτή η γυναίκα, ρωτώντας τα γκαρσόνια. Κι’ όμως πόση περιέργεια είχε...

“Ένα βράδυ επί τέλους η άγνωστη πήγε πάλι στο ξενοδοχείο και κάθησε στο ίδιο τραπέζι όπως την πρώτη φορά. “Η ίδια πολυτέλεια, τα ίδια δείγματα σεβασμού και εξαιρετικής περιποιήσεως... “Ο Πώλ μετά το γεύμα πήγε στην ταράτσα να καπνίσει το πούρο του. Περπατώντας έφτασε στην άλλη πτέρυγα του ξενοδοχείου όπου ήταν μια ιδιαίτερη πόρτα, ανεξάρτητη από την κυρία είσοδο. “Ενώ όμως κυττούσε αφηρημένος αυτή την πόρτα, η κυρία με τα μαύρα ακολουθούμενη πάντοτε από τον γέρο υπηρέτη της, πέρασε πολύ κοντά του, τόσο που σχεδόν τον άγγιξε. “Ερριξε συγχρόνως στον Πώλ ένα βλέμμα τόσο παράξενο, σαν να τον προκαλούσε! “Επειτα μπήκε από την ιδιαίτερη πόρτα και χάθηκε. “Ο Πώλ που η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, έμεινε πολλή ώρα ακίνητος στην ίδια θέσι, έπειτα μ’ άσυγκράτητη πειά περιέργεια ανέβηκε σ’ ένα μπάγκο που ήταν στον τοίχο, κάτω ακριβώς από ένα παράθυρο, το οποίο φωτίστηκε. Την ίδια στιγμή, το παράθυρο άνοιξε και η άγνωστη είπε: — “Ελάτε, Πώλ, έχω κάτι να σας πω!

“Ο Πώλ έσπευσε να υπακούση στην προσταγή της άγνωστης και μπήκε στο διαμέρισμά της.

“Η άγνωστη με τα μαύρα ήξερε το όνομά του, την μητέρα του, τον θείο του λόρδο Όλντέρινχαμ!... Του το είπε η ίδια μέ-

σα στο πολυτελές σαλόνι της. Τόν είχε δη' από την πρώτη βραδυά, κατάλαβε ύστερα την ταραχή του, λυπήθηκε την μοναξιά του και τόν φώναξε.

«Ο Πώλ στεκόταν σαν αποσβολωμένος. Η παράξενη και ουβιλική γοητεία αυτής της γυναίκας τόν έτρόμαζε και τόν έτρέλλαινε. Τόνόμά της δέ θέλησε να τό πή και ο Πώλ σαν τζέντλεμαν της υποσχέθηκε ότι δέν θα ζητήσει να τό μάθη. Τήν κυττούσε τώρα και τήν σύγκρινε μέ τήν 'Ισαβέλλα!... Θεέ μου! τί θαύμα ώμορφιάς ήταν αυτή ή γυναίκα!...»

— 'Ακούστε, τοῦ εἶπε εκείνη, αν ή γνωριμία μας προχωροῦσε, ἴσως να γίνη αἰτία να υποφέρετε. Κ' εἶστε τόσο νέος ἀκόμα! Γι' αὐτό σᾶς συμβουλεύω να φύγετε ἀμέσως ἀῤῥιο για τό Παρίσι, για τήν 'Αγγλία, για ὅπου θέλετε τέλος πάντων. Πάντως φευγάτε μακριά ἀπ' ἐδῶ!...

— Μά τί ἄλλο θά μπορούσα να εὐχηθῶ παρά να υποφέρω ἀπό σᾶς και για σᾶς; τῆς ἀπάντησε ὁ Πώλ.

Σέ δυό μέρες, ὁ Πώλ ἔγραφε μέ εἰλικρίνεια στήν 'Ισαβέλλα:

«Εἶχα ἀπατηθῆ για τό αἶσθημά μου. Δέν ήταν ἄλλο ἀπό μιᾶ ἀδελφική φιλία, ή ὁποία θά ὑπάρχη πάντοτε στήν ψυχή μου...»

«Ο ἔρωτας τοῦ Πώλ και τῆς κυρίας μέ τὰ μαῦρα ἦταν κάτι σαν ὄνειρο... Τό μυστήριο ποῦ τριγύριζε τήν ἀγνωστή τόν δυνάμωνε και ποτέ δυό ἐρωτευμένοι δέν εἶχαν γνωρίσει τέτοια ἀπόλυτη εὐτυχία. Στήν ἀδιόκοπη χαρά τους δέν ἦρθε ποτέ στιγμή να πικραθοῦν. Κι' ὅταν καμιά φορά στά μάτια τῆς ἀγνωστής ἀπλώνονταν μιᾶ θλιμμένη σκιά, ὁ Πώλ ἤξερε να τήν σβύνη μ' ἕνα θερμό φίλημα...» Ἔτσι πέρασαν τρεῖς ὀλόκληρες βδομάδες. Μά ἕνα πρωῖ ὁ Πώλ ὅταν ξύπνησε, ζήτησε τήν ἀγαπημένη του και δέν τή βρήκε. Τοῦ ἔδωκαν σέ λίγο ἕνα γράμμα ποῦ τελείωνε ἔτσι:

«Καρδιά τῆς καρδιάς μου, τήν πρώτη μέρα ποῦ σ' ἐγνώρισα ἦσουν τό καλύτερο μου, ἔπειτα ἦσουν ὁ ἔρωτάς μου, και τώρα εἶσαι ή ζωή μου. Γι' αὐτό πρέπει να σ' ἀφήσω... για να σώσω τή ζωή σου. Μή με ἀκολουθήσεις! Πίστεψέ με ὅτι δέν μπορούσε να ἐξακολουθήση ή σχέση μας οὔτε μιᾶ ὥρα περισσότερη. Ἐάν ἔμενα ἀκόμη, ὄλες ή φροντίδες τοῦ πιστοῦ μου ὑπηρετή δέν θά ἦσαν πειᾶ ἰκανές να σέ σώσουν... Σ' ἐξορκίζω στόν ἔρωτά μας, φύγε ἀμέσως για τήν 'Αγγλία. Κι' αν ή μοῖρα δέ θελήση να συναντηθοῦμε πειᾶ ποτέ, μή ξεχνᾶς ὅτι σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ μέ ὅλη μου τήν ψυχή, μέ ὅλο μου τό κορμί, μέ ὅλη τήν ὑπαρξί μου και για πάντα.»

«Ο Πώλ μέ θαρεια καρδιά ἐγύρισε κοντά στοῦς γονεῖς του. Ἐπείσε στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του και τῆς ἐξωμολογήθηκε τόν πόνο του. Και μόνον τότε, ἀπό τή μητέρα του, τή λαίδη 'Ανριέττα Βερντάιν, ἔμαθε ὁ Πώλ πῶς ή ἀξέχαστη ἐρωμένη του ἦταν ή βασίλισσα μιᾶς βαλκανικῆς χώρας.

ELINOR GLYN

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«Ο δικαστής ποῦ συμφιλιώνει τὰ ἀνδρόγυνα. Συμβουλές για τό γάμο. Ἡ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς κ.λ.π. κ.λ.π.»

«Ο Ἀμερικανός δικαστής Τομάς Γκράαμ, ὁ ὁποῖος ἔχει γίνει περίφημος στή Καλλιφόρνια για τή μέθοδο μέ τήν ὁποία κατορθώνει να συμφιλιώνη τὰ διάφορα ἀνδρόγυνα ποῦ πρόκειται να χωρίσουν, δημοσίευσε πρό ὀλίγων μηνῶν ἕνα βιβλίον εἰς τό ὁποῖον περιέχονται μεταξύ τῶν ἄλλων και πολλές συμβουλές για ὄσους μέλλουν να παντρευθοῦν. Ἀπό τίς συμβουλές αὐτές τοῦ κ. Τομάς παραλαμβάνουμε τίς πιό πολυτιμες, τίς ὁποῖες ἀσφαλῶς πρέπει ν' ἀκολουθήση κανείς ὅταν σκεφθῆ να παντρευτῆ:

1) Μή παντρεύεσαι ποτέ πολὺ μικρός. Φρόντισε πρώτα να γίνης ἰκανός να τακτοποιῆς τίς δικές σου υποθέσεις για να μπορῆς ὕστερα να τακτοποιῆς και τίς υποθέσεις τῆς γυναίκας σου.

2) Μή παντρεύεσαι ποτέ γυναίκα μεγαλύτερή σου!

3) Μή παντρεύεσαι ποτέ τόν ἀνθρωπο ποῦ δέν ἀγαπάει τὰ ζῶα. Θά ἰδῆς πολὺ γρήγορα, ὅτι ὄσοι δέν ἀγαποῦν τὰ ζῶα, δέν μποροῦνε ν' ἀγαπήσουν οὔτε τοῦς ἀνθρώπους.

4) Ἄν εἶσαι δεσποινίς, μή παίρνης ποτέ για ἄντρα τόν νέο ποῦ θά ἰδῆς ὅτι χορεύει καλά. Ὅσοι ἔχουν μεγάλη τέχνη στά πόδια, δέν ἔχουν ποτέ μυαλό στό κεφάλι!

5) Μή παντρεύεσθε ποτέ τόν ἀνδρα ποῦ δέν παρακολουθεῖ τήν ἀθλητική κίνησι τῶν ἡμερησίων. Οἱ νέοι ποῦ δέν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον για τὰ σπόρ, θά ἰδῆτε πολὺ γρήγορα ὅτι εἶνε πολὺ ἐγωῖσταί και δέν ἐνδιαφέρονται παρά μόνον για τόν ἑαυτό τους!

Σέ μερικῆς ἀπό τίς φυλές τῶν ἰθαγενῶν ἐρυθροδέρμων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, μέ ἄλλη γλῶσσα συνεννοοῦνται μεταξύ τους ή γυναῖκες και μέ ἄλλη οἱ ἄνδρες. Ἄλλοι πάλι ἀπό τοῦς ἰθαγενεῖς αὐτοῦς για να ἐκφράσουν τὰς κοινοτέρας σκέψεις, μεταχειρίζονται μακροτάτας περιφράσεις. Για να πῆ π. χ. ἕνας Ἰνδός ὅτι καπνίζει, λέγει: «Ἀναπνέω τόν καπνὸ τοῦ χόρτου, τό ὁποῖον καίγεται μέσα σέ μιᾶ κούφια ράβδος!...» Ἀξιοσημείωτος εἶνε ἐπίσης και ή ἀλληγορική φρασεολογία τῶν γλωσσῶν αὐτῶν, ή ὁποία εἶνε ἐντελῶς πρωτότυπη και παράδοξη. Τὰ ὀνόματα π. χ. τῶν ἀνδρῶν στίς φυλές αὐτές εἶνε: «Ἀρπακτικός Λύκος», «Λευκός Βούβαλος», «Κόκκινη Ἀρκούδα», «Ματωμένο

Χέρι», «Μαῦρος Καπνός» κλπ. Για τὰ ὀνόματα δέ τῶν γυναικῶν μεταχειρίζονται τίς ἐξῆς φράσεις: Τό «Κόκκινο Κογχῶλι», τό «Μυρωμένο Λουλούδι», τό «Κρύσταλλο τοῦ Βράχου», τό «Ἄσπρο Σύννεφο», ή «Διαυγῆς Πηγῆ», ὁ «Πολικός Ἀστήρ». Τό ἴδιο συμβαίνει και μέ τοῦς μήνες. Ὁ Ἀπρίλιος π. χ. λέγεται ή «Σελήνη τῆς φράουλας», ὁ Νοέμβριος ή «Σελήνη τῶν Βουβάλων», ὁ Ἰανουάριος ή «Σελήνη τῶν χηνῶν» κ.τ.λ.

«Ο ἔρωτας τοῦ Πώλ και τῆς κυρίας μέ τὰ μαῦρα ἦταν σαν ἕνα ὄνειρο»

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικᾶς τιμᾶς, παλαιὰ βιβλία, ἡμερησίδας και περιοδικά, πρό τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλανθιδῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην και τὰς Κυριακάς.